

Hann sat enn inni. Hevði ætlað sær ein túr oman í bygdina. Vindurinn var nakað nógvur enn, men tað sá út til, at hann fór at minka. Hann reiv í húsini, sum vildi hann skræða tey upp og føra tey við sær. Tað var so einsligt bert at strúka húsanna millum og so út aftur úr bygdini. Eingin vildi vera við á ferð hansara. Onkuntíð kundi hann føra okkurt við sær, so sum eina pappdós, jarnplátu ella slíkt, ið lá fyri veður og vind.

Hin gamli hatti sær ikki út um dyr. Sat inni við síðuna av komfyrinum. Hevði aðra hondina á gellendaranum, ið var framvið komfyrinum. Hina hevði hann hvílandi á stavi sínum. Hann hevði gjørt seg kláran til at fara ein túr. Var settur aftur á stólin, tá hann hoyrði, hvussu vindurinn reiv í húsini.

Hann var útnyrðingur norðan, versta ætt í bygdini. Lá beint inn eftir fjørðinum. »Áh, den vindur«, segði hann við seg sjálvan. Hundurinn lá undir bonkinum og hvein, vildi sleppa út. Tann gamli hevði lovað honum tað. Hundurinn hevði skilt hann. Lá og tivaði undir bonkinum við tunguni út úr kjaftinum.

Tann gamli reistist og fór yvir til vaskið at fáa sær ein kopp av vatni. Læt vatnið renna eina løtu. Fór imeðan út í gongina. Læt hurðina upp. Ein hvírla skrykti í hann, so hann mundi dottíð. Fekk tíð til at klamsa hana í aftur.

»Havi ikki sæð slíkt fyrr«, segði hann við seg sjálvan. Fór inn aftur í køkin og fekk sær uppi koppin av vatni. Setti seg so niður á beinkin og hugdi oman móti bygdini. Nú kom aftur ein hvírla. Ein jarnspann fór skramblandi millum skotini. Hundurinn fór at goygja.

»Halt gákin á tær«, segði hann við hundin. Hundurinn tagdi.

Onkur tók í lásið uttanfyri.

»Kom inn«, rópti hann. Hurðin fór upp. Niclas kom til sjóndar.

»Tað er eitt ræðuligt ódnarveður«, segði Niclas, í tí hann kom inn.

»Tosa ikki«, segði tann gamli.

»Nei, eg veit einki.«

»Set teg niður. Er nakað afatt niðri hjá tær?«

»Ja, tað litla liggur sjúkt.«

»So vælsignað. Hvat bagir tá?«

»Hostar, er við at missa ondina.«

Tann gamli reistist frá bonkinum. Gekk aftur og fram á gólvinum. Hann gekk ikki væl, mátti nýta stavin. »So, so,« segði hann. Hundurinn kom spakuliga undan bonkinum. Ók ryggin móti kantinum á bonkinum og rembdist nakrar ferðir. Gekk so seigliga yvir til Niclas. »Hvat, skulu tit eftir lækna?« spurdi tann gamli. »Nei, eg veit ikki,«

svaraði Niclas, líkasum hvakk við eftir tí longu kvirru. Tann gamli setti seg niður aftur við síðuna av komfyrinum. Hundurinn hevði lagt seg á gólvíð framman fyri Niclasi.

Tann gamli sat og stardi fram fyri seg. Hugsaði um tær mongu ferðirnar, hann hevði verið eftir lækna. Bara ta ferðina konan lá sjúk, hevði hann verið fimm ferðir yvir um fjall eftir læknanum. Kavin hevði eisini ligið tjúkkur tá, so ikki hevði verið gott gonguføri. Niclas sat og hugdi yvir á tann gamla. Sá eitt sindur bilsin út.

»Tygum eru ikki gonguførir longur,« helt hann við tann gamla. Tann gamli sat enn og stardi. Reistist aftur og fór yvir til vindeyggað. Setti hendurnar á karmin og hugdi oman móti bygdini. Niclas reistist. Hundurinn byrjaði aftur at goygja. Tann gamli segði einki, stóð bert og hugdi. Hann vendi sær á móti Niclasi og risti á hövðinum. Niclas læt hurðina upp og fór útum. Tann gamli stóð eina løtu og eygleiddi hann, meðan hann fór gangandi omaneftir.

Hann helt, at vindurinn var nakað minkaður nú. Fór út aftur í gongina og læt seg í styvlarnar. Tók so keppin og setti hann á hövðið. Jú, nú man vera betur, helt hann við seg sjálvan. Læt hurðina upp og fór á dyr. Gekk so spakuliga omaneftir. Vindurinn var beint imóti, so tað bilti ikki so nógv.

Enn einaferð fekk hann hovi til at fara út um dyr, helt hann. Tað kundi vera so skjótt hvønn vegin. Konan hevði ligið tvey ár í songini. Hann var raskur enn, men tó feldi hann á beinum, at tey ikki høvdu somu kreftir at bera hann, sum tá hann var yngri. Hann fekk tár í eyguni av vindi-num. Mátti turka sær við lummaklútinum, so hann aftur kundi siggja.

Hann fór ikki heilt oman í bygdina, tað hevði hann ikki kreftir til. Stegði á eina løtu, fyri at hvíla seg eitt sindur, vendi so niðan aftur. Tyngri var at ganga niðan aftur, sjálvt um vindurinn var við honum. Tá hann kom niðan til húsini, hoyrði hann hundin goygja innanfyri. Hann læt hurðina upp, so hundurinn kundi sleppa út. Hundurinn leyp á dyr og fór stórleypandi niðan eftir bonum. Ja, so fimur var tú einaferð. »Kom higar við tær,« rópti hann eftir hundinum.

Hann var farin skeivur av Niclasi. Hevði sitið og hugsað um Niclas. Hann var tann einasti, ið hugdi niðan til hansara. Tað var lætt at fara skeivur og helst tá hann sat fyri seg sjálvan og hugsaði. Tá kundi alt tala imóti, sjálvt um hann ongantíð hevði mistrúð honum nakað. Tað var tí torført hjá honum at skilja, at liv menniskjans var so ymiskt. Sjálvur var hann illtrúgvinn, og hetta komst helst av teim mongu ferðunum yvir um fjall í svartasta

myrkri og kavarakki. Hetta veður hevði fílað hugsan og gerðir hansara, so hann ongantíð hevði verið í iva um seg sjálvan. Ofta kendust menniskju eftir, hvar tey búðu. Her uppi millum fjøllini var einki at siga til, um hann var bæði hulin og ill-trúgvinn. Hesir óndu dalar, ið gapaðu móti honum hvønn morgun, tá hann dró gárdinurnar frá og opnaði vindeyggað, høvdu bart hann so til, at vera hansara var vorðin seig, og ofta so, at hann var ræddur fyri sær sjálvum. Men venur ein seg við seg sjálvan, man helst einki vera at bera ótta fyri. Aftan fyri hesar eginleikar, var sjálvandi eisini vit. Hann var broyttur soleiðis av egnum visdómi.

Eitt konufólk hevði ávirkað ferðir hansara. Ávis fjøll vóru illa gongd, men tey fluttu seg ikki, tey vóru sett soleiðis, at bert tey kunnu og best gongdu kundu ganga har. Men Niclas var nú ikki ræddur, sjálvt um hann var afturvendur. Hetta var ein menniskja. Skilligt er at Kambar ræða, hyggur ein beint niðan móti fjallinum. Hann er slættur í erva, mjáður og skurslatur á báðum síðum.

Fjøl tala á ymiskan hátt. Kambar hava sín. Hetta er duld og döpur tala, eingin skilir hana. Orðini verða søgd á so ymiskan hátt og so nógv staðni ísenn, at menniskjans oyru ikki makta teimum. Myndir eru eisini orð.

Um kveldarnar kundi hann sita framman fyri vindeygnum á kamarinum og hyggja niðan móti Kambum. Av fyrstan tíð var tað konan, ið hevði fingið hann til hetta. Hon var komin við so nógvum áhugaverdum, at liv hansara var broytt frá tí degi tey fluttu niðan her at búgva. Hon livdi í síni verð, men hon hevði lært hann nakað um hesa verð, hesa stjornuklára verð. Nú hann mintist. Eitt undur fyri og annað eftir verða fødd inn í hendan heim. Í hvørjum menniskja er tað fjalt okkurt útyvir tað, ið viðfett er, men kemur hetta sjáldan til kennar, tey eru bangin fyri at nærkast sær sjálvum ov nógv. Konan hevði opinberað seg fyri honum hesar næturnar frammanfyri vindeygnum. Tað var tápuligt at tosa um hvítklæddar skarar, og siga, at tað vóru hesir, ið høvdu myndað hana. At tað vóru hesir, ið sendu geislar ígjøgnum likam hennara og fingur hana til at gera hetta og hatta, men soleiðis var menniskjan nú einaferð. Alt hevði sína frágreiðing, tó so, einki mátti misfatast av øllum tí, ið til er. At Kambar høvdu lagt orð í munn hennara og síðan honum, skilti hann fullvæl. Kambar sóust ikki í myrkri, uttan so mánin lýsti á teir. Var tað so, at sólin var frammi um dagin, ja, so sást hvør tinna á Kambum.

Niclas kundi hava sína hugsan. Hann var trúgvandi maður. Eitt liv uttan hægri máttir kundi ein menniskja ikki liva, hevði Niclas sagt. Sjálvt um Niclas helt hetta, vóru tað mong, ið ikki trúðu. Tey vóru sum deyðagras. Tá hetta var sagt, var helst ikki vert at siga meira um tey, tey høvdu onga vón um liv. Vit vóru fødd at vera, sum vit eru, hevði onkur sagt. Hann var sostatt sín egin. Tað var einki, ið talaði imóti hesum, hetta var soleiðis. At hann sat her, gamal og gráur, ja gamal í hvussu var, slapst ikki undan. Tað vóru helst mong, ið

